

Sygn. akt II AKa 371/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 listopada 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSA – Rafał Kaniok

Sędziowie: SA - Piotr Schab

SR (del.) - Beata Adamczyk – Łabuda (spr.)

Protokolant sekr. sąd. Sylwester Leńczuk

przy udziale Prokuratora Hanny Gorajskiej - Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 03 listopada 2020 r. sprawy:

R. N. (1), syna J. i M. z domu C., urodzonego (...) w W.,

oskarżonego o czyn z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 12 k.k., art. 77 pkt 2 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości w zb. z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości w zw. z art. 11 § 2 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 23 maja 2018 r. sygn. akt XVIII K 104/15

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że karę pozbawienia wolności, określoną w punkcie I części dyspozytywnej łagodzi do kary 1 /jednego/ roku i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;*
- 2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;*
- 3. zasądza od oskarżonego R. N. (1) na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 300,00 (trzysta) złotych za obie instancje oraz obciąża oskarżonego pozostałymi kosztami postępowania odwoławczego.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 371/18
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 maja 2018 r., sygn. XVIII K 104/15.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości co do oskarżonego

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	x	Zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		R. N. (1)	Udziałowcem mniejszościowym spółki z o.o. (...) był świadek J. M. (1).	Zeznania świadka J. M. (1)	677-682
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	R. N. (1)	Wyjaśnienia oskarżonego, w których wskazuje na fakt bycia ofiarą oszustwa R. M.. Udział świadka R. M. w zakładaniu rachunku bankowego dla spółki (...) i kierowaniu spółką w imieniu	Wyjaśnienia oskarżonego	643-645	

		oskarżonego i dokonywania wszelkich transakcji.		
--	--	---	--	--

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Zeznania świadka J. M. (1)	Logiczne, znajdujące potwierdzenie w kopiach akt rejestrowych spółki (...) oraz w tym zakresie w wyjaśnieniach oskarżonego.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Wyjaśnienia oskarżonego R. N. złożone w postępowaniu odwoławczym Płyta złożona przez oskarżonego Częściowo zeznania świadka J. M. (1) Zeznania świadka B. M.	Nie zasługują na wiarę, mają na celu co najmniej zminimalizowanie odpowiedzialności karnej, o ile nie całkowite jej uniknięcie przez oskarżonego. Zmierzają do wykazania, że mimo piastowania przez oskarżonego funkcji prezesa w spółce z o.o. (...) pełnił on jedynie funkcję tytularną, a wszelkie decyzje, związane z funkcjonowaniem spółki podejmowane były przez świadka J. M. (1). Rozmowa oskarżonego z J. M. (1), która została zarejestrowana w styczniu 2015 roku, a zatem przeszło

		<p>6 miesięcy po popełnieniu przez oskarżonego czynu z art. 266 par. 1 i 5 kk. Treść rozmowy nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, nie dotyczyła bezpośrednio zdarzeń, będących przedmiotem rozpoznania przez sąd i instancji.</p> <p>Nie wniosły nic do sprawy. Dotyczyły jego roli jako udziałowca w funkcjonowaniu spółki z o.o. (...) i udzielonej pomocy oskarżonemu w prowadzeniu działalności.</p> <p>Świadek nie miała wiedzy co do ustaleń między oskarżonym R. N. a J. M. co do udostępnienia rachunku firmowego spółki z o.o. (...). M. lub osobie trzeciej, korzystania z rachunku przez J. M. (1) i wiedzy na temat osób, które miały zarządzać spółką.</p>
--	--	---

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEK ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Lp. 1</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut: Obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na wynik sprawy, a to art. 4 kpk i art. 7 kpk, art. 410 kpk w zw. z art. 2 par.2 kpk - niezasadny.</p> <p>W pierwszej kolejności wskazać należy, że cała apelacja, obszerna, stawiająca zarzuty odnoszące się do niemal wszystkich względnych przesłanek odwoławczych, zbudowana na wielokrotnych i w zasadzie</p>		

notorycznych powtórzeniach, skupia się i sprowadza do jednej kwestii, to jest wykazania, że oskarżony nie miał świadomości podejmowanych rzekomo przez inną, nieustaloną osobę czynności przestępczych i działał niejako „pod dyktando” i na zlecenie wieloletniego przyjaciela. Apelacja w zakresie niemal wszystkich zarzutów to polemika z ustaleniami Sądu I instancji, oparta na przedstawieniu poglądu skorelowanego jedynie z wyjaśnieniami oskarżonego P. N., złożonymi obszernie w zakresie pierwszego z przypisanych czynów dopiero na etapie postępowania odwoławczego. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że oskarżony R. N. miał pełną świadomość przestępności podejmowanych i przypisanych mu wyrokiem czynów.

Niezasadny jest zarzut braku dokładnego opisu i określenia znamion czynu z art. 299 par. 1 kk. Sąd w dokładny i szczegółowy sposób w opisie czynu zawarł znamiona przypisanego oskarżonemu czynu, a w uzasadnieniu w dostateczny sposób wskazał, na czym polegało działanie oskarżonego. Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko, wyrażone w postanowieniu SN - Izby Karnej z dnia 12-03-2018 I KK 371/17, w którym podkreśla, że polski proces karny nie jest procesem formułkowym, wymagającym posługiwania się określonymi formułami prawnymi, lecz procesem, w którym przepisy określają jedynie sposób postępowania organów procesowych, w tym przy redagowaniu opisu czynu zarzucanego lub przypisanego tak, aby opis ten odzwierciedlał zdarzenie przestępne odpowiadające zespołowi znamion

istotnemu przy konkretnej kwalifikacji prawnej. Sąd odwoławczy podkreśla, że ocenie podlegają te dowody, które miały znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie, a kontrola wyroku, ta dokonywana przez strony postępowania czy też sąd odwoławczy odbywa się przede wszystkim w oparciu o dowody zgromadzone w aktach sprawy.

- Zarzut wadliwej i wybiórczej oceny materiału dowodowego : brak postanowienia „właściwego organu kończącego postępowanie przygotowawcze w sprawie o czyn bazowy” jest chybiony. Apelujący stracił z pola widzenia treść dokumentów takich jak pismo (...) SA Centrum (...) k. 629-638 dotyczących przestępnego pochodzenia środków płatniczych. W kolejnym zdaniu uzasadnienia skarżący wskazuje jednak, że sąd dysponował kopiami dokumentów – przetłumaczonych z języka francuskiego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa na terenie Francji, którego jednak skarżący w toku postępowania przed Sądem I Instancji nie kwestionował. Skarżąca nie widziała potrzeby uzupełnienia postępowania dowodowego, nie dostrzegając żadnych luk w materiale dowodowym, które należałoby wypełnić przeprowadzając brakujące dowody. Skoro tak, to apelacja powinna wskazywać i omawiać dowody, które uznaje za wiarygodne, a które podważają ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji. Odnosząc się do zarzutu obrońcy dotyczącego naruszenia art. 410 kpk zauważyć należy, że naruszenie treści tego przepisu następuje poprzez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy

głównej bądź też przez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności korzystnych jak i niekorzystnych dla oskarżonego (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.09.2004 r., sygn. IV KK 102/04). Nie stanowi zaś naruszenia przepisu art. 410 kpk dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie. Skarżąca nie wykazała, że został naruszony art. 410 kpk, w szczególności nie wskazała żadnych dowodów, które zostały przez Sąd pierwszej instancji ujawnione lecz pominięte przy wyrokowaniu, bądź zostały uwzględnione bez ich ujawniania na rozprawie. Autorka apelacji błędnie upatruje naruszenia powyższego przepisu przez pryzmat niewłaściwej – w jej mniemaniu - ocenie nagrania rozmowy oskarżonego z D. C. oraz protokołu oględzin rzeczy, depozycji M. W., który to zarzut wiązać należy z ewentualnym naruszeniem art. 7 kpk, nie zaś naruszeniem art. 410 kpk. Wobec powyższego, zarzut w tym zakresie jest gołosłowny i dowolny, a w konsekwencji nie zasługuje na uwzględnienie. Nie podlegał uwzględnieniu zarzut uchybienia art. 7 kpk. Aby wykazać naruszenie tego przepisu skarżący powinien wskazać konkretnie, w jaki sposób sąd oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy naruszył zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to nietrafnie nie dał wiary lub niesłusznie dał wiarę określonym dowodom. Sąd I instancji prawidłowo ocenił zamiar oskarżonego R. N. wyjaśniając, z jakich powodów nie można przyjąć, że oskarżony R. N. nie uczestniczył świadomie w zarzucanych i przypisanych czynach. Z tak przedstawioną i

szeroko uargumentowaną oceną sądu należy się w pełni zgodzić. Materiał dowodowy w powiązaniu z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia dowodzi, że oskarżony miał pełną świadomość przyjęcia i usiłowania przyjęcia na rachunek bankowy, prowadzony dla spółki z o.o. (...) środków płatniczych pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych w celu udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycia, zajęcia albo orzeczenia przepadku. Nie sposób uznać za wiarygodne, że oskarżony bez żadnego kierunkowego wykształcenia i doświadczenia kupił udziały w spółce prawa handlowego i przyjął funkcję prezesa spółki, która nie prowadziła żadnej działalności gospodarczej zarówno przed jak i po kupieniu udziałów przez oskarżonego, zawarł umowę rachunku bankowego bieżącego oraz rachunku pomocniczego w walucie EURO po to, by rozpocząć działalność polegającą na dzierżawie maszyn vendingowych i sprzedaży produkowanych soków, gdzie obrót był jedynie gotówkowy. Oskarżony nie był osobą o niskim poziomie intelektualnym, aby nie potrafił wyciągnąć logicznych wniosków z tego, że środki, które wpłynęły na rachunek spółki (...) sp. zo.o. w dniu 11 czerwca 2014 roku w wysokości 196 200 EUR oraz w dniu 20 czerwca 2014 roku w wysokości 292 700 EURO pochodziły z przestępstwa oszustwa, skoro jeszcze w tych datach spółka nie zajmowała się dzierżawą maszyn gastronomicznych i nie prowadziła żadnej innej działalności gospodarczej. Nie znajdując żadnego biznesowego

uzasadnienia oskarżony R. N. potwierdził przyjęcie na rachunek spółki kwoty w wysokości 196 200 EUR a następnie dokonał przelewu powyższej kwoty na rachunek bankowy w C., co miało utrudnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, a okoliczności te zostały ustalone na podstawie zebranej dokumentacji i zeznań świadka C. F., księgowego spółki (...). W identycznej sytuacji gospodarczej spółki oskarżony usiłował przyjąć środki płatnicze pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego oszustwa na szkodę firmy (...).

- zarzut naruszenia art. 424 kpk jest także chybiony. Obraza tego przepisu nigdy nie stanowi naruszenia prawa procesowego, mającego wpływ na treść orzeczenia, bowiem do sporządzenia uzasadnienia dochodzi po wydaniu wyroku. Sporządzenie uzasadnienia wyroku jest czynnością wtórną wobec samego orzekania, a zatem sposób rozstrzygnięcia sprawy nie zależy od tego, czy treść pisemnego uzasadnienia a wyroku odpowiada wymogom art. 424 kpk, czy też nie (np. wyroki: Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 05.02.2015 roku, II Aka 85/14, Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23.12.2014 roku, II Aka 436/14). Skarżąca zdaje się nie dostrzegać, że zawsze o trafności rozstrzygnięcia decyduje materiał dowodowy stanowiący podstawę orzeczenia, a nie treść uzasadnienia. Wobec powyższego prowadzenie dalszych rozważań w tym przedmiocie pozostaje bez znaczenia. Wynika to także z treści art. 455 a kpk, który wyklucza wydanie orzeczenia kasatoryjnego z powodu wad uzasadnienia. Zatem

zarzut skarżącej naruszenia art. 424 jest w sposób oczywisty bezzasadny.

Sąd Okręgowy wnikliwie analizował nagranie rozmowy oskarżonego R. N. ze świadkiem D. C. oraz analizował treść protokołu oględzin zapisu rozmowy. W podobny sposób analizował protokół przesłuchania świadka M. W. i dokumenty zgromadzone w aktach sprawy. Wynika z nich jednoznacznie, że oskarżony R. N. zajął stanowisko w kwestii dotyczących płatności na kwotę 196.200 EUR, nie zaprzeczając, że powyższa kwota winna zostać przekazana na konto azjatyckie. Nie ma przy tym znaczenia, czy oskarżony R. N. znał cały plan pozyskania tych środków, ich wielkość. Wystarczy, że oskarżony umyślnie przystąpił do realizacji jednego z elementów planu przestępczego, potwierdzenia przekazania użycia środków, na co wskazuje zdaniem sądu bezpośrednio rozmowa z pracownikiem banku. W przypadku R. N. (1) było to przyjęcie na konto pieniędzy pochodzących z przestępstwa oszustwa na rzecz francuskiej spółki. Mimo, że oskarżony próbował minimalizować swoją winę, usprawiedliwiając się nieświadomością udziału w przestępstwie to przeczy temu zachowanie oskarżonego. Realizację znamion występku z art. 299 § 1 KK wiązać ściśle należy z takim zachowaniem sprawcy, który przede wszystkim ma świadomość, że przedmiot czynności wykonawczej pochodzi z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, tj. wynikających z niego bezpośrednio lub pośrednio. Realizując przy tym czynności wykonawcze określone tym przepisem, zamiarem swoim R. N. (1)

obejmował co najmniej stworzenie na tyle istotnej przeszkody pozwalającej stwierdzenie ich przestępczego, bezpośredniego, bądź pośredniego pochodzenia lub miejsca ich umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku. Zachowania te stanowią przestępstwo, jeżeli mają miejsce w okolicznościach wzbudzających uzasadnione podejrzenie, że stanowią przedmiot występkę prania brudnych pieniędzy. Należy to oceniać w realiach faktycznych konkretnej sprawy, które jednoznacznie wskazują, że spółka (...) sp. zo.o. zajmująca się sprzedażą soków z maszyn vendingowych, nie osiąga żadnych większych dochodów, obracając tylko wpłatami gotówkowymi nie miała żadnej możliwości wzięcia udziału w operacji finansowej, której finalizacja wiązałaby się z uzyskaniem wpływu na konto kwoty w wysokości ponad 196 tyś. Euro. Powyższa argumentacja znajduje odzwierciedlenie w zeznaniach świadka B. M., która jasno wskazała, że wedle jej wiedzy jedyne wpływy na konto spółki, księgowane na podstawie faktur dotyczyły działalności polegającej na współpracy z piekarnią. Reakcja oskarżonego także była znamienne. Oskarżony R. N. (1) zakładając konto dla spółki (...), której był prezesem otrzymał narzędzia transakcyjne to jest nr (...) i hasło inicjalne. Fakt, iż zostało ono zmienione i kolejne logowania do tego serwisu nastąpiły z Francji, Anglii i Izraela nie rzutuje na zmniejszenie odpowiedzialności tego oskarżonego. Fakt założenia rachunku bankowego na własne nazwisko przy posłużeniu się własnymi dokumentami nie świadczy o tym, że zamiarem oskarżonego nie było popełnienie zarzucanego mu czynu. Cel

osiągnięcia korzyści majątkowej dla sprawcy przestępstwa nie jest koniecznym znamieniem art. 299 § 1 i § 5 KK. W przepisie § 1 chodzi o korzyści sprawców przestępstwa bazowego, w tym wypadku oszukańczego podszycia się pod dyspozycje legalnych właścicieli pieniędzy i ukrycia tychże środków (korzyści) na kontach takich jak oskarżonego, by uniemożliwić (utrudnić) wykrycie ich drogi i nie dopuścić do odzyskania. Nie chodzi więc o korzyść majątkową, jaką miałyby odnieść ukrywający te środki ale o to, że są one same w sobie korzyścią przestępczą sprawców głównych (pierwotnych).

Chybionym jest również sformuowany przez obrońcę zarzut naruszenia art. 5 par. 2 kpk, statuującego zasadę in dubio pro reo w procesie karnym. Zarzut ten mógłby zostać skutecznie postawiony przez skarżącego tylko wówczas, gdyby Sąd Okręgowy dopatrył się wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych lub wykładni prawa, których usunąć się nie da i wątpliwości te rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego. Taka sytuacja procesowa nie miała jednak miejsca w niniejszej sprawie, zaś odmienny, subiektywny pogląd autorki apelacji jest w tej kwestii bez znaczenia. Lektura uzasadnienia środka odwoławczego uprawnia natomiast do konstatacji, że faktycznie odwołuje się skarżący do dokonanej przez Sąd – jego zdaniem błędnie- oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, a to jest oceny podejmowanych przez oskarżonego działań, to jest przyjęcia, usiłowania przyjęcia i przekazania środków pieniężnych ze świadomością pochodzenia ich z czynów zabronionych. Sąd

orzekający w sprawie nie powziął w tym zakresie wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, iż oskarżony R. N. po otrzymaniu telefonu z banku (...) potwierdził dokonanie przelewu określonej kwoty w walucie EURO na rachunek w C.. Nie podjął próby choćby telefonicznego ustalenia i wyjaśnienia, skąd wpłynęły środki, zwłaszcza, że przelewy tak wysokich kwot były jedynymi wpływami na konto spółki w okresie od 23 kwietnia 2014 roku, to jest od dnia zawarcia umowy o prowadzenie rachunku do dnia 14 lipca 2014 roku. obrońca próbuje sugerować, jakoby Sąd Okręgowy winien prowadzić postępowanie dowodowe w kierunku ustalenia, że to nie oskarżony a inna, nieustalona osoba logowała się do serwisu transakcyjnego (...) przed przekazaniem kwoty 292.700 EUR. Sąd Okręgowy jasno i bezsprzecznie wskazał, z jakich powodów wyeliminował działanie oskarżonego „wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami”. Niezrozumiałe jest kwestionowanie mocy dowodowej dokumentów firmy (...) du P. dopiero w postępowaniu apelacyjnym, skoro nie były one w żaden sposób kwestionowane w postępowaniu jurysdykcyjnym. Kwestionując ich wiarygodność obrońca dodatkowo wskazuje, że nie mogą one nieść za sobą określonej, wiarygodnej dowodowej treści, a przymiot ten miałoby jedynie postanowienie dotyczące zakończenia postępowania przygotowawczego, z którego wynika fakt popełnienia czynu zabronionego. Sąd Okręgowy słusznie podkreślił, że tzw. pranie brudnych pieniędzy jest przestępstwem formalnym z

narażenia, wystarczy zatem, że oskarżony udostępnił konto do przyjęcia pieniędzy pochodzących z oszustwa. Cel osiągnięcia korzyści majątkowej dla sprawcy tego przestępstwa nie jest koniecznym znamieniem art. 299 § 1 i § 5 k.k. Dopiero w § 6 art. 299 § 1 k.k. ustawodawca wskazał na osiągnięcie znacznej korzyści majątkowej przez sprawcę prania brudnych pieniędzy, jako osobne znamię tego przestępstwa, wpływające na kwalifikację prawną czynu i wyższe zagrożenie karą. Tak więc znamię korzyści majątkowej jest obojętne z punktu widzenia czynu przypisanego R. N., a jedynie za przyjęcie na konto części pieniędzy pochodzących z oszustwa – art. 299 § 1 i 5 k.k. Stąd dywagacje obrońcy, jak i Sądu odnośnie do korzyści majątkowej oskarżonego były zbędne.

Zarzuty obrońcy związane z nienależytym uzasadnieniem swojego stanowiska, odzwierciedlonym w uzasadnieniu są nieuprawnione. Z zarzutem tym wiąże się zarzut nienależytego wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, które w ocenie Sądu Apelacyjnego jest wystarczające i dostateczne.

Zarzut obrazy art. 46 par. 1 kk w zw. z art. 49 par. 1 kk i zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem jest niezasadny, skoro istotnie pokrzywdzonym przestępstwem była spółka (...) du P. z siedzibą w P.. Przepis art. 46 par. 1 kk w razie skazania i złożenia stosownego wniosku nakłada na sąd obowiązek orzeczenia naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości lub części.

W zakresie czynu z pkt II wyroku zarzut braku świadomości oskarżonego jako Prezesa spółki co do obowiązku złożenia sprawozdania finansowego jest całkowicie chybiony i niezasadny. Jasnym i nie budzącym najmniejszych wątpliwości jest obowiązek oskarżonego do dokonywania określonych czynności, określonych w ustawie o rachunkowości. Osoba wykonująca takie obowiązki, przyjmując funkcję Prezesa zarządu spółki kapitałowej powinna się charakteryzować określonym poziomem praworządności i wiedzy co do ciążących na niej obowiązkach.

Odnosząc się do zarzutu apelacji, który należy traktować wyłącznie jako zarzut rażącej surowości kary, Sąd Apelacyjny uznał go za zasadny częściowo, a to w zakresie, w jakim skutkowało zmianę zaskarżonego orzeczenia i orzeczenie wobec oskarżonego kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Odnośnie kary pozbawienia wolności: Sąd złagodził oskarżonemu R. N. wymierzoną karę pozbawienia wolności biorąc pod uwagę treść zeznań świadka B. M., wskazującej na wiodącą rolę świadka J. M. (3) w działalności, firmowanej przez oskarżonego R. N. (1). Kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest w okolicznościach tej sprawy karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, a taki okres izolacji będzie właściwą zapłatą. Z uwagi na dotychczasową niekaralność oskarżonego kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest karą słuszną i sprawiedliwą, spełniającą wszystkie dyrektywy wymiaru kary z art. 53 k.k.

Nie bez znaczenia również dla wymiaru kary miała wysokość przyjęcia środków płatniczych w kwocie 196 200,00EUR z rachunku prowadzonego przez bank (...) i przekazania środków płatniczych na rzecz podmiotu z siedzibą w C..

OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmiana wyroku w zakresie obniżenia kary pozbawienia wolności	
Zwięźle o powodach zmiany	
Opisany w powodach uznania wniosku za zasadny.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
--	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	

Koszty Procesu	
----------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3	zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za obie instancje. Sąd Apelacyjny nie znalazł bowiem podstaw, aby oskarżonego zwolnić od obowiązku zapłaty kosztów w sytuacji, gdy nie stwierdzono zdrowotnych, ani też wiekowych przeciwwskazań do pracy.

PODPIS
Beata Adamczyk – Łabuda Rafał Kaniok Piotr Schab

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w całości	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo	

	niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana